

EGYEDÜL

Mint egy kuporgó gyerek
pityeregve meredtem olykor
a kínzó sötétbe
A magány árvaság
fojtogat sokszor
avult keserőséggel
Néha nagyon egyedül maradok
De gyerekek szilaj játéka
villan meg előttem
és zsvajgó kamaszok
új sugarú szeme világít
fáradt magányomba
Csillogó jövődő szólít
hiszen harcban maradtam egyedül
Mert volt nekem is
napfényes ifjúságom
akkor sosem voltam egyedül
Megtéptetn szegénységben
de csüggedetlen lélekkel
vad nevetésekkel
és gyűlölködésektől erős
élettel birkóztam
Most barátok nélkül élek
Van elvtársam bajtársam
kartársam és sorstársam
aki éppoly magányosan
eszi kenyerét mint én
Vannak egykori
alkalmi cimboráim
gyerekkori volt játszópajtásaim
de olyan idegenek
hogy némelyiknek a nevére
alig emlékszem
Vannak ismerőseim
és ádáz ellenségeim
Csak barátaim nincsenek
Elestek a harcokban
elvándoroltak a világba

elhurcolták őket
veszett hatalmak
és fagyos erdőkben tizedelték
gyűjtőtáborokban
és gázkamrák mélyén
megölték őket
Jaj de egyedül vagyok
Olyan szomorú gyakran a létezés
mint egy korán alkonyodó
decemberi délután
végtelen szürkeségével
és vigasztalanságával.

FAGY

Légy kemény és kegyetlen,
mint a fagy,
hogy őrijító szelek
hiába csapkodjanak.
A tréfák ideje elmúlt,
minek kennéd
öreg olajjal
a jövődőbe gördülő
szilaj gépeket?
Űlj ki a kőszirtek hegyébe
és tutulj együtt
az éhségtől üvöltő
fene ordasokkal,
mert ők tudják,
hogy jóllaknak
és bolond bálnák
húsában legelésznek,
amikor az értelem már
sem négykézláb
sem a fejetetején
nem tud járni.
Szédült verebek
táncolnak körül,
talpadtól az orrod hegyéig.
Szeretném tőled
az egyszerű holnap
titkait kicsikarni.
De te ne állj be
számvetőnek
a hulladék koponyák
angyali zsidóságához,
mert a gond
senkié sem lehet,
gondolattalan kell
a jeges révületben
szoborrá aszalódnia,
hogy pajzán férgék

reves csontodat
a világitótornyok mellett
robbanó sugárzások között
fényesre csiszolják.
Csak énekel
a csillagok hallelujáját,
mert senki sem tud már
a legutolsó szirtfokon
utolérni.

VÁRAKOZÓ EMBER

Mindig várakozik az ember.
Vár a tejsarnok előtt
és a zöldségpiacon.
Vár a mozipénztárnál
és az autóbuszállomáson.
Vár a hivatali előléptetésre,
vár a gyermekei növekedésére;
várja, hogy újra tavasz legyen
és kiviruljanak
az aszott tulipánok.
Várja, hogy megint hintázik
vele a fiatalság.
Várakozik, míg bezárják
orra előtt a rideg
tolóablakokat.
Várakozik a megérdemelt nyugdíjra,
és arra, hogy a felesége újra
aranyhajú kislányokat szülhessen.
Várakozik a késlekedő álmokra
s a megnyúlt árnyékú nappalokra.
Tétován vár valamelyik sarkon,
hogy intést kapjon
a sorsától,
és egy külvárosi utca
felé induljon,
hol a megkopott
lakáscsere-hirdetések közt
fehér papírvirágokkal szegett,
különös takaró előtt
áll meg döbbenetben.
S a koporsóüzletben
megpillanthatja előre
azt a hosszú, festett ládát,
melybe majd a testét csomagolják,
ha vergődő szíve
egyszer örökre megunja
a sok várakozást.